

Η Ορθοδοξία και η Ανάσταση (π. Δημήτριος Στανιλοάε)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Το πιο βαθύ θεμέλιο της ελπίδας και της χαράς που πλημμυρίζουν την Ορθόδοξη λατρεία και που χαρακτηρίζουν την Ορθοδοξία είναι η ανάσταση του Χριστού μας.

Η εορτή του Πάσχα, που αποτελεί το κέντρο της ορθόδοξης λατρείας, είναι μια έκρηξη χαράς, όμοια μ' εκείνη που ένοιωσαν οι μαθητές όταν είδαν τον αναστημένο Κύριο. Είναι η έκρηξη της χαράς του κόσμου μπροστά στον θρίαμβο της ζωής, μετά την δυσβάστακτη θλίψη του θανάτου, που και ο ίδιος ο Κύριος της ζωής δοκίμασε για να γίνει άνθρωπος. «Ουρανοί μεν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γη δε αγαλλιάσθω· εορταζέτω γουν πάσα κτίσις την έγερσιν Χριστού... Χριστός γαρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος».

Όλα είναι γεμάτα από την βεβαιότητα της ζωής, αφού προηγουμένως όλα είχαν βαδίσει αμείλικτα προς τον θάνατο. Ο Ρώσος θεολόγος Alexandre Schmemmann λέει ότι η χαρά της Ανάστασης είναι στην πραγματικότητα η αληθινή χαρμόσυνη αγγελία. Είναι το Ευαγγέλιο που έφερε ο χριστιανισμός και το κηρύττει στον κόσμο. Αν ο χριστιανισμός δεν έδινε πια αυτή την μοναδική χαρά στον κόσμο, θα

έπαυε να υπάρχει ο λόγος της ύπαρξής του.

Αυτή την χαρά της Ανάστασης αναγγέλλει η Εκκλησία κάθε Κυριακή, αφού κάθε Κυριακή είναι αφιερωμένη στην Ανάσταση. Στην πραγματικότητα ολόκληρη η λατρεία συγκλονίζεται από την χαρά της Ανάστασης, γιατί την διαπερνά η εσχατολογική τάση της ελπίδας στην Ανάσταση. «Νυν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια», ανακράζει η Εκκλησία την νύχτα της Ανάστασης.

Όταν ο κόσμος υποδουλωμένος στον θάνατο είχε χάσει το νόημά του και αγνοώντας το σχέδιο του ουρανού βάδιζε προς το χείλος της καταστροφής, προς το άλογο, τότε αναπήδησε από το μνημείο η ζωή. Η ζωή αυτή γέμισε τον κόσμο ολόκληρο και τον χρόνο με νόημα. Μας αποκάλυψε και πάλι την ευδοκία των ουρανών για τον κόσμο, αποκαλύπτοντας ταυτόχρονα στους ίδιους τους αγγέλους το νόημα της δημιουργίας.

Ο χρόνος μεταμορφώνεται τώρα, από ένα χρόνο προσανατολισμένο στον θάνατο, από ένα χρόνο που κυλιέται μέσα στο σκοτάδι του ανοήτου, σ' ένα χρόνο προσανατολισμένο στην Ανάσταση, σε μια φωτεινή εξέλιξη, μια ατέλειωτη γιορτή. Κάθε περίοδος του χρόνου, όλες οι ημέρες του έτους έγιναν γιορτές, δίνοντάς μας την βεβαιότητα ότι μας οδηγούν προς την Ανάσταση, όπως οδήγησαν στην δοξασμένη ζωή και τους αγίους που γιορτάζουμε μ' αυτές. Για να το πούμε καλλίτερα, όλες οι ημέρες έγιναν παραμονή της αιώνιας Κυριακής, όπως οι ημέρες της Εβδομάδας έγιναν παραμονές της Κυριακής. Γιατί μας καλούν ακόμη σε μια

προσπάθεια παρόμοια μ' εκείνη των αγίων στην επίγεια ζωή τους, για να καταλήξουμε στην μακάρια ανάπαυση.

Η Ορθοδοξία υπογραμμίζει με ιδιαίτερη επιμονή την πίστη στον θρίαμβο της ζωής. Ο αγώνας μεταξύ θανάτου και ζωής, τόσο καιρό αμφίβολος, τερματίστηκε τώρα με τον οριστικό θρίαμβο της ζωής. Δεν φοβόμαστε πια τον θάνατο. Ο θάνατος δεν μας λυπεί πια, γιατί είναι το πέρασμα στην αληθινή ζωή, της οποίας έχουμε κιόλας την πρόγευση.

Η ανάμειξη του λογικού και του άλογου, αποτυπωμένη σ' όλα τα δημιουργήματα με το γεγονός ότι, από την μια πλευρά υπήρχαν και από την άλλη ήταν υποταγμένα στον θάνατο, έδωσε τώρα την θέση της σε μια κατάσταση μοναδική, γεμάτη νόημα. Η ζωή θριάμβευσε πέρα για πέρα και οριστικά πάνω στην ανυπαρξία και την θλίψη. Με την Ανάσταση ολόκληρη η δημιουργία βρήκε τον προορισμό της στην αιώνια ζωή, αφού ανακτήθηκε από τον δημιουργό της. Αντίθετα στον δυτικό χριστιανισμό, είναι τόσο ισχυρή η αίσθηση του τρόμου από την πτώση του ανθρώπου και από το μέγεθος της θυσίας, που έπρεπε να υποστεί γι' αυτήν, ώστε να μη μπορεί κανείς να νοιώσει εύκολα την χαρά και το φως που έφερε στην ζωή μας η Ανάσταση του Χριστού.

(π. Δημήτριος Στανιλοάε, Η Ορθοδοξία, εκδ. Τήνος, σσ.37-40)